

Arrest

nr. 94 231 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker gelogen heeft omtrent minstens zijn reisweg, datum van vertrek, landen van verblijf en gebruikte reisdocumenten. De vaststellingen die de commissaris-generaal

daaromtrent deed blijken alle uit de stukken van het administratief dossier. Zo beweerde verzoeker bij zijn asielaanvraag via illegale weg met een vals paspoort onder een andere naam naar Europa te hebben gereisd, terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker met zijn eigen internationaal paspoort op 18 februari 2010 een visum voor het V.K. had aangevraagd en ook verkregen. In weerwil van de medewerkingsplicht die op verzoeker rust legt hij tot op heden dit paspoort niet voor aan de asielinstanties. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij zijn paspoort niet zou kunnen voorleggen. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van deze vaststellingen, doch slaagt er niet in deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om van bij het begin van zijn asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie en het is aan hem om alle relevante feiten en documenten aan te brengen zodat de commissaris-generaal met kennis van zaken kan beslissen over zijn asielaanvraag. Met zijn gedrag beoogde verzoeker de asielinstanties intentioneel te misleiden omtrent een kernaspect van zijn asielrelaas, waardoor hij elk objectief onderzoek van zijn asielaanvraag zelf onmogelijk maakte. Verzoekers algemene geloofwaardigheid is dermate ondermijnd dat aan geen van zijn verdere verklaringen nog enig geloof kan worden gehecht. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Hetzelfde geldt voor een onderzoek van de bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2. Op 5 november 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 oktober 2012 stelt verzoekende partij dat zij behoort tot de ahmadiyya gemeenschap en verwijst zij naar een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM) van 5 september 2012, waarin volgens haar wordt aangetoond dat de leden van de ahmadiyya gemeenschap in Pakistan een vrees voor vervolging dienen te koesteren minstens een reëel risico op ernstige schade lopen.

De Raad stelt vooreerst vast dat het arrest waar verzoekende partij naar verwijst niet van het EHRM is maar van het Hof van Justitie naar aanleiding van een door Duitsland gestelde prejudiciële vraag (de zaken C-71/11 en C-99/11). Uit dit arrest kan echter niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadiyya

te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS